

NS-barn/etterkommere**Veien ut av
utryggheten**

Av Ole Wilhelm Kliiwer, talsmann
for Foreningen av norske NS-barn

NS-barnet Rolv Olsen bekrefter den 17.3. vår forenings analyse av «vennetreff»-fenomenet som et rent INO-prosjekt. Olsen avslutter: «På «vennetreff» kan NS-etterkommere snakke ut om egne problemer. Politikk er et ikke-tema.» Det er vel da slik å forstå at politikken, den tar INO seg av. Den har kanskje ikke noe med våre problemer å gjøre? Vi har tidligere hørt at INO-ittnazismen er ufarlig: NS var jødevennlig.

Det er i perspektiv av de lange linjer i historien at vi som har samlet oss i Foreningen av norske NS-barn, bevisst kaller oss barn den dag i dag. Å kalle oss etterkommere er for krevende. De fleste av oss vet jo knapt hvem de er etterkommere av. Våre foreldre, som er blitt kåret til verdenshistoriens største forbrytere, har dermed også fått en dunkel historie. Mange NS-barn skyr all historie.

Foreningen av norske NS-barn bruker «Gutten fra Gimle» som en grunnbok, fordi Eggen forankrer NS-barnas historie til sosiale og historiske krefter som går langt bakenfor de skarve fem krigsårene. De gjenlevende INO-ittene ser på seg selv som store revolusjonære i et verdensoppgjør, hevet over historien lik Stålmannen over byen. De var unge under krigen, og var da i den ekstreme ungdomsorganisasjonen NSUF. Tapet i 1945, og angsten for tidligere idealer – som er blitt ganske ukorrekte i nåtiden – har ført til en kompensierende selvbeundring som er meget vanskelig å balansere.

Vi som er deres barn, er blitt låst fast i våre barnetraumer, fordi våre foreldre har hindret oss i å se oss i et lengre og dypere perspektiv, bakenfor deres egne heltefortellinger. Etterkrigssamfunnet har likeledes sveket oss, og gjort oss regresive ved å stigmatisere oss som barn av verdenshistoriens verste forbrytere, uten å gi oss en knagg i historien. De fleste av oss føler seg derfor

uten historie. Verre: at vi ikke har rett til noen historie.

Det å bli voksen er en prosess. Grunnbetingelsen for å vokse normalt, er at vi har lov til å være barn av dem vi er barn av. Denne menneskeretten har ikke vi hatt, fordi nazi-kriminaliteten heftet ved hele vårt miljø. Å si at vi var NS-barn på 50-, 60- og 70-tallet, ja like til 80- og 90-tallet, var å be om å få kjeft inntil vi hadde avsverget mor og far.

Den sosiale trygghet og den historiske bevissthet er derfor på et beklagelig nivå blant svært mange av NS-barna. Mange er fundamentalt utrygge. Veien ut av utryggheten er å tvinge seg til en re-memorering av barndommen og oppveksttraumene sammen med andre NS-barn.

Psykologer kan dessverre vanskelig hjelpe oss så lenge de sitter med et behov for holocaust-moralisering. Noen jødiske psykologer snakker om «mot-overføring»: Før nazi-barna kan overføre sine traumer på psykologen, i kjent forløsende overføringsdynamikk, må psykologen overføre sine egne holocaust-aggresjoner på nazi-barna. Vi tror ikke at nazi-barn tåler et slikt enormt holocaust-trykk.

Vi mener derfor at NS-barn helst må søke andre NS-barn for å komme ut av innkapslingen, ut av traumene og ut av barndommen. Vi ønsker at vår forening kan inspirere til en foreningsgründing i alle landsdeler. NS-barn som forteller åpent sin egen historie, bør føle ansvar og invitere andre til små grupper. Et stort problem er selvfølgelig å kjenne andre. Slike grupper bør helst ikke telle mer enn 6-7 personer, for å vekke tillit.

Ingen ansvarlige mennesker, med forståelse for NS-barnas spesifikke angst, kan ha særlig mange motforestillinger til et slikt av-traumatiserende prosjekt. Med erfaringer som vår forening i Oslo har hatt, antyder jeg likevel at barn født før krigen ikke bør komme i samme gruppe som barn født under og etter. Revansjisme er et fenomen som oppstår etter alle store konflikter med tapere. Mange NS-barn født på 30-tallet var i barnehirnen og ble utsatt for vold og tortur etter 1945, særlig på skoleveien. Guttene er såret i sin manndomsfølelse – og noen kan ha en uuttalt lyst på hevn som de lett kan la flyte inn i sinnet på yngre NS-barn.

Vi trenger ikke hevn i Europa. Vi trenger forsoning. NS-erne trenger barn som tør si hvem de er barn av. Og de trenger barn som i en alder av femti

år ikke er hverken NS-barn eller NS-etterkommere, men som står på egne ben og som føler at de har fast grunn under føttene – i norsk historie.

Jeg må få lov til å arrestere Rolv Olsen i noen forestillinger han har, om den vellykkede integreringsprosessen til INO i hovedstaden. For noen måneder siden ble INOs lokaler i første etasje i Tiedemands gate invadert gjennom vinduene og rasert av den antinazistiske gruppen Monitor. INO-itte-
ne la dermed ned sin virksomhet i dette offisielle lokalet. Angrepet ble ikke anmeldt til politiet. Våre kjære foreldre bekreftet ved slik unnfalpenhet at de er dumme nazister som ikke står for noe annet enn veteranromantikk og historiedyllisering. Vi støtter selvsagt Monitor for et slikt sunt opprydningsarbeid.

x) anmeldt til politiet flere ganger